

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci

žalobce: **F. M.**
státní příslušnost X
pobytem X

zastoupený JUDr. Petrem Navrátillem, advokátem
sídlem Joštova 138/4, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti usnesení žalovaného ze dne 14. 1. 2025, č. j. MV-5114-4/OAM-2025,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou se žalobce u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) domáhal zrušení výše citovaného usnesení žalovaného ze dne 14. 1. 2025, č. j. MV-5114-4/OAM-2025 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný ve smyslu ustanovení § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen

„zákon o azylu“), zastavil správní řízení o další opakované žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany v ČR.

II. Napadené rozhodnutí

2. V napadeném rozhodnutí žalovaný shrnul důvody podání současné žádosti žalobce (původním jménem O. E.) o udělení mezinárodní ochrany v ČR a zdůraznil, že se v případě nynější žádosti jedná o další opakovanou žádost ve smyslu § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu a celkově již **sedmou** žádost o mezinárodní ochranu podanou žalobcem v ČR. V kontextu toho žalovaný detailně zrekapituloval azylovou historii žalobce na území ČR a uvedl důvody všech předchozích (neúspěšných) žádostí žalobce o mezinárodní ochranu.
3. Žalovaný posoudil důvody současné další opakované žádosti žalobce a provedl jejich srovnání s tvrzeními, která žalobce učinil v předchozích řízeních. Přitom zjistil, že žalobce odůvodňuje současnou žádost z velké části *stejnými důvody* jako svou předchozí (šestou) žádost podanou dne 10. 1. 2020. Tvrzenou změnou situace kurdské menšiny na konci roku 2019 i trestním stíháním žalobce pro trestný čin propagace teroristické organizace vedeným pod vyš. č. 2019/120173 se žalovaný zabýval již v předchozím řízení, přičemž v současnosti neshledal žádnou podstatnou změnu okolností, na základě níž by měl své dřívější závěry přehodnotit.
4. Novou skutečností má být *překvalifikování trestné činnosti žalobce*, že kromě propagace teroristické organizace má být jeho jednání stíháno také jako trestný čin urážky prezidenta. Této skutečnosti nicméně žalovaný nepřisvědčil s odkazem na předchozí správní řízení, ve kterých vyslovil závěr o nevěrohodnosti žalobcova trestního stíhání ve vlasti. Zdůraznil, že žalobce setrvává na území ČR již od roku 2008 na základě opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany, přičemž svůj azylový příběh v jednotlivých žádostech vícekrát změnil a snažil se jej postupně gradovat. Na podporu svých tvrzení přitom neváhal předkládat ani zfalšované dokumenty.
5. Proto i když žalobce v současnosti předložil na podporu překvalifikování trestního stíhání nové dokumenty, setrval žalovaný na závěru o *nevěrohodnosti* trestního stíhání. Tuto dovozuje kromě nevěrohodnosti samotné osoby žalobce na základě dosavadních šesti řízení ve věci mezinárodní ochrany i z toho, že se turecké úřady dosud neobrátily ve věci žalobce na české úřady s žádostí o jeho vydání, ačkoliv znají jeho přesnou adresu pobytu v ČR. Současně je nepravděpodobné, že by žalobce obdržel zatykač předem, čímž by si turecké bezpečnostní orgány své vyšetřování samy zmařily.
6. Žalovaný zároveň poukázal na to, že nově doložené dokumenty opatřil právní zástupce žalobce až v říjnu 2024, třebaže tyto vznikly již v lednu 2020, resp. únoru 2024. Pokud by vůči žalobci skutečně bylo ve vlasti vedeno trestní stíhání a žalobce byl v hledáčku místních bezpečnostních složek z důvodu urážky prezidenta, je *vysoce nepravděpodobné*, že by mohl v roce 2024 absolvovat ve vlasti rozvodové řízení a že by bylo bez problémů vyhověno též jeho žádosti o změnu jména a příjmení a byl mu vydán nový občanský průkaz.

7. S ohledem na shora uvedené není u žalobce dána domněnka, že by měl být v Turecku vystaven pronásledování ve smyslu § 12 či hrozbě vážné újmy dle § 14a zákona o azylu. Žalovaný proto řízení o další opakované azylové žádosti žalobce pro nesplnění podmínek podle § 11a odst. 3 zákona o azylu zastavil.

III. Žaloba

8. V žalobě žalobce namítal, že v řízení o nynější další opakované žádosti předestřel nové důvody odůvodňující věcné posouzení jeho žádosti. Doložil, že v současnosti je proti němu v Turecku vedeno *samostatné trestní stíhání* pro trestný čin urážky prezidenta republiky a z téhož důvodu byl vůči jeho osobě vydán i zatýkácí rozkaz.
9. Žalovaný se však s novými tvrzeními žalobce nevypořádal a k jednotlivým listinným důkazům se vůbec nevyjádřil, pročez je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné a vadné. Nelze akceptovat, aby žalovaný paušálně odmítl veškerou novou argumentaci žalobce pouze proto, že žalobce je *historicky nevěrohodný* a jeho trestní stíhání je smyšlené. Žalovaný v současném řízení neprokázal, že by nově předložené listiny byly padělané a jde tak jen o jeho subjektivní hodnotící úsudky.
10. Žalobci není známo, jestli již turecké úřady požádaly o jeho vydání, přičemž je běžné, že osobě, proti níž se trestní řízení vede, je doručován zatykač a další procesní úkony. Rozvod manželství a rozhodnutí matričního úřadu o změně jména a příjmení potom představují samostatná řízení, jejichž úspěch nezávisí na existenci vedení trestního stíhání. Veškerá tato řízení navíc proběhla v nepřítomnosti žalobce za účasti jeho právního zástupce.
11. Jelikož žalovaný posoudil současnou žádost žalobce nesprávně, žalobce zdejšímu soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Současně požádal též nahradit náklady soudního řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

12. Ve vyjádření ze dne 28. 2. 2025 žalovaný zdůraznil, že po zhodnocení a vzájemném porovnání výpovědí žalobce ve všech předcházejících řízeních nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo pronásledování či vážná újma. Jelikož od doby předchozího správního řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany v ČR nedošlo k žádné podstatné změně okolností, neshledal žalovaný důvod pro meritorní posouzení nynější další opakované žádosti. V podrobnostech žalovaný odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí a navrhl, aby zdejší soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

13. Správní spis obsahuje zejména další opakovanou žádost žalobce o mezinárodní ochranu v ČR ze dne 8. 1. 2025, včetně odůvodnění ze dne 7. 1. 2025 a navazujícího přípisu právního zástupce žalobce ze dne 10. 1. 2025. Správní spis zahrnuje rovněž kopie rozhodnutí či usnesení vydaných v předchozích správních řízeních žalobce ve věci mezinárodní ochrany (celkově je ve správním spise založeno šest těchto rozhodnutí), jakož i kopie tureckého občanského průkazu (vydaného na jméno „F. M.“), cestovního pasu příslušníka Turecké republiky, českého řidičského průkazu (oboje vydané na jméno „O. E.“) a opis z evidence Rejstříku trestů fyzických osob ze dne 10. 1. 2025.
14. K nynější další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR žalobce předložil vedle několika printscreenů svého facebookového účtu též dokumenty ohledně jeho

trestního stíhání v Turecku, včetně jejich úředně ověřeného překladu do českého jazyka, konkrétně:

- Rozhodnutí Státního zastupitelství v Istanbulu č. 2019/31086 o zahájení trestního řízení pro podezření ze spáchání trestného činu propagace teroristické organizace a postoupení věci ze dne 28. 10. 2019;
 - Žádost o zatčení žalobce pro podezření ze spáchání trestného činu propagace teroristické organizace vydaná Prvním smírčím soudem v Izmiru ze dne 7. 1. 2020;
 - Zatýkáací rozkaz vydaný Prvním smírčím soudem v Izmiru pro podezření ze spáchání trestného činu propagace teroristické organizace ze dne 7. 1. 2020;
 - Přípis tureckého právního zástupce o stavu trestního řízení a nahlížení do spisu v trestní věci č. 2019/120173 ze dne 9. 5. 2022;
 - Přípis tureckého právního zástupce ohledně zatykače a návrhu výsledku žalobce formou dožádání v zahraničí;
 - Přípis tureckého právního zástupce ohledně provedení výsledku žalobce prostřednictvím mezinárodní právní pomoci v zahraničí ze dne 2. 2. 2024;
 - Rozhodnutí Vrchního státního zastupitelství v Izmiru o rozdělení dosavadního trestního stíhání žalobce na samostatné trestní řízení pro trestný čin urážky prezidenta ze dne 27. 2. 2024 a;
 - Rozhodnutí Civilního soudu prvního stupně v Menderes ve věci změny jména a příjmení žalobce ze dne 27. 5. 2024.
15. Po vyhodnocení důvodů další opakované žádosti žalobce a s přihlédnutím k obsahu Informace OAMP: Turecko: Bezpečnostní a politická situace v zemi: Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 6. 8. 2024 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, jež je předmětem přezkumu v tomto řízení.

VI. Posouzení věci krajským soudem

16. Krajský soud předně posoudil splnění podmínek řízení, přičemž shledal, že žaloba byla podána osobou oprávněnou [§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.) a podanou ve lhůtě podle § 32 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o azylu.
17. Usnesením ze dne 3. 3. 2025, č. j. 33 Az 3/2025-19, přiznal krajský soud žalobě dle § 73 s. ř. s. odkladný účinek.
18. Soud ve věci rozhodl ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
19. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. přezkoumal soud napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Při posuzování věci soud přiměřeně přihlédl rovněž k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice). Při

zjišťování skutkového stavu věci soud vycházel ze správního spisu předloženého žalovaným.

20. Žaloba **není důvodná.**

21. Úvodem soudního přezkumu považuje krajský soud za nutné pro lepší pochopení svých závěrů vyslovených níže v tomto rozsudku blíže vymezit předmět a povahu správního řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo. Právě charakter nynějšího správního řízení ve vazbě na azylovou a pobytovou historii žalobce v ČR totiž do značné míry ovlivnil náhled soudu na posuzovanou věc a měl zásadní vliv na to, jakým způsobem krajský soud o námitkách žalobce uvažil.
22. Již na tomto místě přitom krajský soud zdůrazňuje, že podrobnosti azylového příběhu žalobce a jeho geneze jsou mu velmi dobře známy z jeho dřívější rozhodovací činnosti ve věci vedené u něj pod sp. zn. 33 Az 7/2020, v níž krajský soud vyhodnocoval správnost postupu žalovaného v rámci řízení o celkově šesté azylové žádosti žalobce.
23. Pro nyní řešenou věc je zejména podstatné, že současná žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany v ČR je již *sedmou v pořadí*, jelikož žalobce v minulosti podal u žalovaného celkově šest žádostí, jimiž se neúspěšně domáhal udělení azylu či doplňkové ochrany. V současnosti podaná žádost proto naplňuje zákonná kritéria tzv. další opakované žádosti ve smyslu § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Za další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany se podle tohoto ustanovení považuje třetí a každá další žádost podaná téže osobou, bylo-li v řízení o kterékoliv předchozí žádosti rozhodnuto tak, že se mezinárodní ochrana cizinci neuděluje či byla-li žádost zamítnuta jako zjevně nedůvodná, příp. bylo o druhé žádosti rozhodnuto dle § 15, § 15a, § 17 nebo § 17a zákona o azylu, nebo bylo řízení zastaveno podle § 25 písm. i) z důvodu uvedeného v § 10a odst. 1 písm. a) nebo e) zákona o azylu.
24. V případě rozhodování o další opakované žádosti o mezinárodní ochranu přitom zákonodárce zvolil odlišný procesní režim posouzení žádosti oproti případům, kdy správní orgán rozhoduje o první, příp. v celkovém pořadí druhé [tj. opakované – viz § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu], azylové žádosti cizince. Podle § 11a odst. 3 zákona o azylu platí, že: *„[p]odal-li cizinec další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování, že mu hrozí vážná újma nebo že již splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 13 a 14a, ministerstvo řízení usnesením zastaví. Usnesení o zastavení řízení lze vydat do 10 dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ministerstvo usnesení o zastavení řízení doručí cizinci na místě nebo na adresu místa pobytu na území, byla-li cizincem při podání další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedena; jinak se usnesení o zastavení řízení uloží po dobu 10 dnů v azylovém zařízení, kde byl cizinec naposledy hlášen k pobytu, a oznámení o uložení písemnosti se vyvěsí na úřední desce v tomto azylovém zařízení. Podání žaloby proti usnesení o zastavení řízení nemá odkladný účinek.“*
25. Tento zjednodušený mechanismus posuzování další opakované žádosti pramení z procedurální směrnice a jeho primárním cílem je zamezit zneužívání řízení ve věci mezinárodní ochrany, kdy není žádoucí, aby cizinci podávali donekonečna žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ať už s cílem zabránit návratu do země původu či profitovat z materiálních benefitů poskytovaných žadatelům o udělení mezinárodní

ochrany v ČR. S odkazem na důvodovou zprávu k zákonu č. 314/2015 Sb., kterým byl koncept posuzování tzv. dalších opakovaných žádostí transponován z evropské úrovně do české právní úpravy, zdejší soud zdůrazňuje, že při hodnocení každé další opakované žádosti cizince je třeba přihlížet a patřičně zohlednit všechny skutečnosti zjištěné ve všech předchozích správních řízeních o mezinárodní ochraně, jakož i ty, které byly předmětem posouzení správním soudem v rámci soudního přezkumu.

26. Při hodnocení důvodnosti další opakované žádosti nelze ztráct ze zřetele, že důvody, pro které cizinec žádá v ČR o udělení mezinárodní ochrany, byly v minulosti *nejméně dvakrát* hodnoceny správním orgánem, přičemž minimálně v rámci prvního řízení se jim dostalo plnohodnotného věcného (meritorního) posouzení v intencích všech zákonných důvodů umožňujících udělení azylu či doplňkové ochrany (§ 12 až §14b zákona o azylu). Správní řízení o tzv. další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany pak představuje ve vztahu k předchozím řízením *procesně omezený a doplňkový mechanismus*, jehož účelem není znovu otevírat či přezkoumávat pravomocně rozhodnuté žádosti, nýbrž pouze prověřit existenci nových skutečností či změn okolností, které by potenciálně mohly odůvodnit nové meritorní posouzení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2020, č. j. 5 Azs 325/2019-16; dostupný na www.nssoud.cz).
27. Zákon o azylu výslovně stanoví, že tzv. další opakovaná žádost je přípustná pouze tehdy, pokud se lze *s ohledem na předchozí řízení* nebo *podstatnou změnu okolností* důvodně domnívat, že by cizinec mohl v zemi původu čelit pronásledování nebo být vystaven hrozbě vážné újmy. Po seznámení a zhodnocení důvodů současné další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany krajský soud neshledal, že by žalobce ve své žádosti předeslal takové skutečnosti, jež by měly potenciál iniciovat meritorní posouzení jeho celkově sedmé žádosti. Zdejší soud je přesvědčen, že od doby přezkumu poslední azylové žádosti nedošlo na straně žalobce k podstatné změně okolností týkající se pronásledování, příp. existence vážné újmy v zemi původu. Obdobně pak nelze závěr o azylově relevantních potížích žalobce v Turecku činit ani ve vazbě na předchozí správní a soudní řízení ve věci žalobce, které naopak potřebu udělit žalobci v ČR mezinárodní ochranu zpochybňují (viz níže).
28. V kontextu věci je třeba připomenout, že žalobce za dobu, kdy v ČR opakovaně žádal o udělení mezinárodní ochrany (od roku 2008), svůj azylový příběh vícekrát výrazně změnil a modifikoval jeho podstatné skutkové okolnosti. Krajský soud upozorňuje, že původně se žalobce domáhal mezinárodní ochrany z důvodu probíhající občanské války v místě jeho bydliště a souvisejících potíží s kurdskou skupinou *Korucu* spolupracující s jednotkami tureckých vojsk. V následujících řízeních pak žalobce jako jádro svého azylového příběhu označil zejména problémy pramenící z členství v politické straně DTP či skutečnost, že se proti vůli tchána oženil se svou budoucí manželkou, pročež se obával protiprávního jednání členů manželčiny rodiny. Konečně v rámci posledních dvou azylových řízení žalobce žádal o mezinárodní ochranu na území ČR z důvodu odsouzení k trestu odnětí svobody za spolupráci s politickou stranou PKK a trestního stíhání za propagaci teroristické organizace YPG (Lidových obranných jednotek), které se měl dopustit publikací článků na sociálních sítích.
29. I v předmětném řízení o další opakované žádosti lze nepochybně vycházet z obecné premisy, dle níž pokud se cizinec v rámci žádostí o mezinárodní ochranu nedrží jedné dějové linie a z jeho jednotlivých výpovědí je patrná snaha o gradaci azylového příběhu

tak, aby v konečné verzi dosáhl standardu potřebného k udělení azylu či doplňkové ochrany, nahrává taková nekonzistence závěru o jeho celkové nevěrohodnosti (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2005, č. j. 3 Azs 246/2004-40, či ze dne 29. 5. 2009, č. j. 2 Azs 18/2009-79). Tak tomu bylo i v řešené věci, kdy žalobce v důsledku častých změn výpovědí a označování nových obav, kvůli nimž se nemůže bezpečně vrátit zpět do Turecka a vyžaduje udělení mezinárodní ochrany v ČR, zavdal *důvodné pochybnosti v otázce věrohodnosti své osoby* a zároveň *oslabil i reálný základ své další opakované žádosti*. Vzhledem k azylové historii žalobce je tudíž logické, že žalovaný přistoupil k posouzení nynější žádosti s jistou dávkou nedůvěry a měl pochybnosti o pravdivosti žalobcem tvrzených důvodů pronásledování.

30. V nyní projednávané věci založil žalobce svou další opakovanou žádost o mezinárodní ochranu na tom, že dosavadní trestní řízení, jež vůči němu bylo dosud v Turecku vedeno pro podezření ze spáchání trestného činu propagace teroristické organizace, bylo *nově rozděleno* a v současnosti je ve vlasti samostatně trestně stíhán taktéž pro trestný čin urážky prezidenta republiky. K tomu zdejší soud konstatuje, že na negativních důsledcích pramenících z původního trestního stíhání pro trestný čin propagace teroristické organizace YPG vystavěl žalobce *již svou předchozí a celkově šestou žádost o mezinárodní ochranu*, již žalovaný a následně v rámci soudního přezkumu též krajský soud v rozsudku ze dne 30. 8. 2021, č. j. 33 Az 7/2020-73 (dále také jen „předchozí rozsudek“), shledali nedůvodnou. V citovaném rozsudku se přitom krajský soud plně ztotožnil s žalovaným a aproboval jeho závěry, že v kontextu azylové historie žalobce a s ohledem na další okolnosti jeho příběhu působí tvrzení o trestním stíhání nevěrohodně a účelově.
31. Zdejší soud v předchozím rozsudku zohlednil nejen skutečnost, že žalobce v minulosti v řízení vedeném u žalovaného pod sp. zn. OAM-155/ZA-ZA06-2011 (tj. řízení o páté azylové žádosti) za účelem obelhat žalovaného předložil *falzifikáty úředních listin* (zatykač a odsuzující rozhodnutí tureckých soudů), což bylo dostatečně prokázáno za součinnosti Ministerstva zahraničních věcí ČR a Zastupitelského úřadu ČR v Ankaře. Mimoto akceptoval i úvahy žalovaného, že existenci trestního stíhání žalobce v Turecku nenásvědčuje ani skutečnost, že doposud není s žalobcem vedeno *extradiční řízení* ani nejsou činěny jiné úkony za účelem realizace trestního stíhání, třebaže turecké orgány veřejné moci mají v ČR své oficiální zastoupení a mohou požádat české orgány o součinnost. Konečně krajský soud považoval ve shodě s žalovaným za nelogické, aby turecké bezpečnostní orgány zasílaly *přímo žalobci* úřední dokumenty, jež jsou svou povahou adresovány orgánům veřejné moci.
32. Veškeré tyto indicie (předpoklady), na jejichž základě krajský soud dovodil nevěrohodnost dosavadního trestního stíhání žalobce, se v mezích od podání předchozí šesté azylové žádosti žádným způsobem nezměnily a zůstaly i nadále v platnosti. Proto z nich lze vycházet i pro účely řízení o nynější žádosti, kdy mělo dojít *pouze k formálnímu rozdělení* dosavadního trestního stíhání na dvě samostatná řízení, jejichž předmětem měl být tentýž skutek ze dne 16. 9. 2019 spočívající v publikování závadného obsahu na sociálních sítích. Za situace, kdy i nadále existují významné pochybnosti, zda žalobce v Turecku čelí trestnímu stíhání, má zdejší soud tím spíše zásadní pochyby i v otázce, jestli došlo (mohlo dojít) k rozdělení stávajícího trestního řízení, aby byl žalobce samostatně stíhán pro trestný čin urážky prezidenta republiky. V tomto ohledu se zdejší

soud ztotožnil s žalovaným, jenž za současné skutkové a důkazní situace setrval na svém závěru o nevěrohodnosti trestního stíhání žalobce *in genere*.

33. K námitce žalobce, že žalovaný v nynějším řízení předložené dokumenty (tj. původní zatykáci rozkaz vydaný pro trestný čin propagace teroristické organizace, rozhodnutí o něm, rozhodnutí o rozdělení trestního řízení a přípisy tureckého právního zástupce) označil za padělky, aniž by se jejich původem blíže zabýval a hodnotil jejich pravdivost, pak krajský soud uvádí, že takové stanovisko žalovaný k uvedeným písemnostem *nezaújal*. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný pravost příslušných dokumentů *per se* přímo nezpochybnil (jak to učinil v případě zatykače a rozhodnutí tureckých soudů v řízení o páté žádosti žalobce o mezinárodní ochranu), nicméně ve světle geneze azylového příběhu žalobce je neshledal svým významem za *natolik silné a průkazné*, aby dokázaly spolehlivě rozptýlit dosavadní nejasnosti provázející celý azylový příběh.
34. Své pochybnosti žalovaný podtrhl i tím, že ačkoli nově předložený zatykáci rozkaz a rozhodnutí o rozdělení trestního stíhání pro trestný čin, který měl spáchat dne 16. 9. 2019, měly vzniknout již 7. 1. 2020 a 27. 2. 2024, žalobce si je dle údajů obsažených na ověřovacím razítku opatřil až se *značným časovým odstupem* dne 30. 10. 2024, tedy krátce předtím, než podal v ČR svou další (sedmou) opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Obdobně je pak *málo uvěřitelné*, že poté, co měl být na žalobce v Turecku vydán zatykač pro trestnou činnost extrémistické povahy (urážka prezidenta republiky, propagace teroristické organizace), bylo žalobci umožněno v Turecku bez problémů absolvovat řízení o změně jména a příjmení a vydán nový občanský průkaz. Současně se žalobce v témže období zvládl i úspěšně rozvést a byly mu svěřeny do péče společné děti. Uvedené skutečnosti v souhrnu nenasvědčují deklarovanému zájmu tureckých orgánů o osobu žalobce a narušují věrohodnost verze příběhu o trestním stíhání.
35. Krajský soud nepřehlédl další věcné rozpory v předložených dokumentech podporující závěr o jejich nevěrohodnosti. Na dokumentu o postoupení věci Státnímu zastupitelství v Izmiru se pak uvádí dokonce adresa žalobce v České republice, o níž s největší pravděpodobností není tureckým orgánům nic známo, ledaže by žalobce tuto adresu sám sdělil (srov. § 19 zákona o azylu a zásadu utajení totožnosti a údajů o žadateli o azyl přijímajícím státem). Naproti tomu na novém zatykači údajně vydaném Trestním soudem v Izmiru se již tato informace vůbec neuvádí, ačkoliv tyto dokumenty na sebe zcela zjevně navazují.
36. V neposlední řadě pak krajský soud k námitce žalobce uvádí, že žalovaným provedené srovnání postihu za urážku prezidenta republiky v Turecku a jiných (evropských) státech učinil žalovaný *jen pro úplnost a podpůrně* na důkaz toho, že samotná existence skutkové podstaty trestného činu urážky prezidenta (či jiného vrcholného představitele státní moci) v právním řádu nemusí vždy automaticky svědčit o nedemokratičnosti takového státu a snižovat jeho mezinárodní úroveň z hlediska ochrany základních lidských práv a svobod. V posuzovaném případě *nešlo* o nosnou část odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného, jímž byla naopak celková nevěrohodnost osoby žalobce a jím tvrzených důvodů pronásledování či vážné újmy ve vlasti.
37. Krajský soud tedy uzavírá, že ani nynější (v celkovém pořadí sedmá) opakovaná žádost žalobce o mezinárodní ochranu v ČR nesplňovala zákonné podmínky nezbytné k tomu, aby mohla být předmětem věcného posouzení žalovaným. Odůvodnění napadeného

rozhodnutí je adekvátní povaze řízení o další opakované žádosti a přezkoumatelným způsobem vysvětluje důvody, proč nebyly dány podmínky k jejímu meritornímu posouzení. V řízení o další opakované žádosti se klade důraz na nové skutečnosti a zásadní změny okolností již dříve hodnoceného azylového příběhu, které v případě žalobce krajský soud neshledal.

VII. Závěr a náklady řízení

38. S ohledem na shora uvedené důvody rozhodl krajský soud o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
39. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V posuzované věci nebyl žalobce ve věci úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.). Žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, resp. ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **není** kasační stížnost přípustná [§ 32 odst. 8 písm. a) zákona o azylu].

Brno 18. listopadu 2025

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D. v. r.
samosoudce

